

v lažnjivi obleki.

Izhaja po
dvakrat na mesec ali 24 krat
na leto v Ljubljani, kedar ga
prebere in ne konfiscira
policija.

Vrednik Jakob Alěšovec.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po
15 kr. v administraciji, Ključaničarske ulice (pod mestnim
trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Veljā
celo leto 3 gld., pol leta 1 gld.
50 kr. in četrt leta 80 kr. za
vsacega brez ozira na stan,
narodnost in vero.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Grof Taaffe, pokaži rogé!

Auersperg, Lasser sta pač
Predolgo imela krmilo;
Se Avstriji slabo godilo,
Postal marsikdo je berač.
Cesarstvo zeló oslabelo,
Bogastvo dežel obolelo,
Uboštvo drži se stanóv,
Pri tem smo pa polni dolgóv.
Zdaj treba bo bistre glavé:
Grof Taaffe, pokaži rogé!

Za kmeta je davek prehúd,
Vojaška ga tare še puška,
Obrtni stan nima zalsúžka,
Za druge njegov je le trud.
Država le več še potrosi,
Ko ljudstvo jej davka nanosi.
Vravnati ta slabi račún
Napeti bo drugih še strun,
Stopiti trdó na nogé:
Grof Taaffe, pokaži rogé!

V cesarstvu veliko jih je,
Ki hujskajo národ na národ,
Ti gadji hudobni so zárod,
Ki le ob prepiru živé,
Ki kujejo vedno naklepe,
Da polnijo svoje si žepe.
Z obraza tem krinko grdó,
Da svet jih ceniti znal bo!
Res skrajni je čas za to že:
Grof Taaffe, pokaži rogé!

V državi je velik nered,
Preveč je nevednih voznikov,
Preplačanih viših vradnikov.
Požrešnih preveč drugih čed.
Preveč se povsod le pisari,
Poseda, čenčá, komisári.
Preveč nepotrebnih je glav,
Tu treba velikih poprav.
Ne šparaj tu svoje metlé:
Grof Taaffe, pokaži rogé!

Nasprotnik je zgubil vojskó,
Pravičnim pač bila je zmaga,
Pregnali so hudega vraga, —
A vendar še ni ob glavó;
Zdaj nemške vstauhe in jude,
Slovanom sovražnike hude,
In drugih zagrizenih roj
Nabira zopét za nov boj.
Tem stopi krepko na peté:
Grof Taaffe, pokaži rogé!

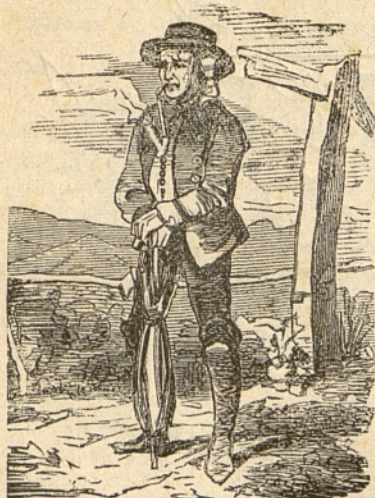
Ko Ti si mister nipostal,
Veselo je vsakdo izdihnil:
„Zdaj veter nam drug bo pač pihnil.“
Ti geslo po svetu si dal:
„Med národi mir bodi, sprava, —
To Avstrije nova ustava.“
Pravičen Ti vsak to verjel, —
A kdaj bodeš delo pričel?
Vsi pravi Avstrijci želé:
Grof Taaffe, pokaži rogé!

Najtežje pa čaka Slován,
Navajen do zdaj le krivice,
Da kažeš pravice mu lice,
Obrneš prijazno mu stran.
Naj z Dunaja vedno te lije!

Naj solnce nam tudi zasije!
To, upamo, zgodi se res,
Le drugih preveč dni ne vmes!
Slovani že željno kričé:
„Grof Taaffe, pokaži rogé!“

„Brencelj.“

Pavliha.

Vročje je bilo in ljudi in živino so nadlegovale muhe tako, da je vse bezljalno in brcalo. O takem času ni, da bi šel človek z doma, če nima silnega opravila. Tudi jaz se nisem mislil ganiti z doma, pa nazadnje je človeku dolg čas, če le predolgo okrog doma potika se, in jelo me je že skrbeti, kaj bo s politikom, če jo tako popolnoma v nemar pustim; ako se kaj pokazi, bodo nazadnje še meni podtikali krivdo tega.

Toraj obujem popotne čevlje, opašem torbico domačih klobas in brinjevca, vzamem v roko marelo in jo vsekam naravnost proti Dunaju. Pot mi je že znana, toraj ne potrebujem železnice, da bi me tisti kondukerji izpraševali, če znam nemški; v par urah sem na Dunaji in koga tam srečam prvega, kaj mislite?

Andraž je, moj stari prijatelj Andraž, ki jo s culico in popotno palico maha proti Ogerskemu. Svoj mažarski klobuk ima nekoliko po strani in vidi se mu, kakor da bi ga nekaj pod kapo imel. Tako sem ter tje po cesti korakaje poje znano pesem: „Zdaj gremo, zdaj gremo, nazaj nas več ne bo.“ Ko pride memo mene, ga vstavim in ogovorim:

„O baratom, kam pa, kam? Ali si se namenil na potovanje o tej vročini?“

„Ej, kaj bo ta vročina! Na Dunaji je najbolj vroče,“ odgo ori in hoče iti naprej.

Jaz pa ga pridržujem in prašam dalje: „Pa ne da bi bilo to res, kar si ravnokar pel?“

„Da, res je, res“ — odgovori in postoji, potem pa še enkrat bolj tiho zapoje oni vrstici.

„I, kaj vruga!“ — se čudim jaz — „toraj je tudi tista smola enkrat odjenjala, s katero si se tako dolgo držal ministerskega stola! Jaz sem mislil, da se boš posušil na njem.“

„Tiho bodi no, baratom“ — reče on in me prime za roko — „tukaj na cesti naju že ljudje gledajo; stopiva rajši v kako krčmo, da ti vse to povem. Boš pa ti dal za liter.“

„Ne boš“ — odgovorim jaz — „če greva, boš dal ti, saj si dobil kaj za pot.“

„No bom pa jaz, saj imam grošev! Le idiva!“

Tako stopiva v prvo krčmo, Andraž vrže pest novih srebernih goldinarjev na mizo in pokliče vina. Ko je vino na mizi in oba sedeva za njo, si naredi tobaka in ponudi mošnjo tudi meni.

„Ta je pa ogerski“ — opomnim jaz — „pa ne, da bi ga bil dobil v kontroband?“

„Tiho, tiho, da te kak financar ne sliši“ — odgovori Andraž in se plašno krog sebe ozre. „Saj veš stari mažarski latinski pregovor: „Extra Hungariam non est tabakus, et si est tabakus, non est takus!“

„Kaj bi ne! Saj sem še tvojo politiko razumil, če prav ne znam skoro nič mažarski.“

„No, ali ni bila moja politika res dobra?“

„Kaj pa da, kakor ta mažarski tobak. Samo da ga vsak ne mara in mu je slabo po njem, če ga ni navajen.“

„Naj se ga pa navadi. Naš tobak mora vsakemu dober biti, nihče ne sme družega kaditi.“

„A, tako! Kaj pa z vašim jezikom?“

„Ga mora tudi vsak razumeti, teremtetete!“

„No, no, le ne kleti! Rajši mi povej, zakaj si ti Dunaju ali Dunaj tebi dal slovo!“

„Ej zavoljo sultana, saj veš.“

„Ali bolje: zavoljo tvoje čudne pogodbe s Turčijo o Bosni in Hercegovini.“

„Tako je. Saj veš, da smo Mažarji in Turki z enega kraja doma.“

„Vem, z Azije. Zato se ti je nekoliko smilil, še več pa so se ti mrzili Slovani in sklenil si s Turčijo pogodbo, po kateri ima sultan pravico, kadar se mu zdi, zapoditi naše vojake z Bosne in Hercegovine in obe deželi zopet vzeti zase, je li?“

„Res je, samo da so besede nekoliko drugačne.“

„Mi bi se pa potem za vse zgubljene ljudi in denarje pod nosom obrisali, kaj ne?“

„Mi Mažarji le za 30 od sto.“

„Mi pa za 70. O, ti si tič, ti! Prav so imeli, da so ti na Dunaji slovo dali, škoda, da tega niso že prej storili. Kam boš pa zdaj šel za ministra? Morda k sultanu, ki te bo že s hvaležnosti vzel v svojo službo.“

„Tiho, teremtetete, če ne bo druga pela“ — se oglasi Andraž, skoči po konci in vzdigne svojo mažarsko palico. „Oho, kaj se bova zdaj tako menila? Se pa dajva!“

S temi besedami zavihitim svojo marelo, a on jo komaj zagleda, kar mu omahne roka, usta se mu skremžijo na smeh in ves sladek reče:

„Saj je bilo le za šalo. Sem hotel videti, če imaš marelo pri sebi ali ne.“

„A tako? Če bi je ne imel, bi me pa ti s svojo palico obrisal, je-li?“

„Ne, ne, gotovo ne, verjemi mi!“

„Ti si zvit, ko kozji rog, ker si diplomat, zato se s tabo ne bom dalje menil. Plačaj, kar sva zapila, potem greva — ti na Mažarsko, jaz pa v mesto. Le glej, da te ne bo več nazaj na Dunaj.“

Tako se ločiva, jaz grem v mesto, pa komaj sem par streljajev daleč, kar zagledam Taaffeja, svojega starega prijatelja, ki gre ves zamišljen ravno čez cesto. Jaz brž zabrlizgam in ko sliši, se oberne nazaj, nastavi roko nad oči in reče:

„O, Pavliha, ti si? Saj sem te že dolgo pričakoval. Idi no z mano, da se kaj pogovoriva.“

„Si ne upam prav“ — odgovorim jaz — „ti si zdaj velik gospod, predsednik ministerstva.“

„Tiho bodi, saj me že tako preveč poznajo in upijejo nad mano. Vsak bi rad kaj imel. Posebno slovanski narodi so nadležni.“

„Ali se ti to čudno zdi? Kaj ne bodo, če ima vsak drugi narod kaj, oni pa nič!“

„Ali jaz tudi sam nič nimam. Premisli, da sem še tak, kakor da bi stal na ledu, ki se je ravnokar naredil. Naj le malo poceptam, pa se bo vdrl pod mano in jaz utonem. Treba potrpeti, da bo led postal debel, trdneji, potem bomo na njem celó lahko plesali.“

„Dokler imaš Stremajerja tik sebe, bo težko kaj. Zakaj ga vendar še trpiš? Ali ga ne moreš spraviti od hiše?“

„Šlo bi že, pa je že tako star v ministerski hiši, da si je skoro že zaslužil svoj kot v nji.“

„A, zato ga potikate zdaj tu zdaj tam, da le prostor izpolni. To je pa res prav po domače.“

„Saj to ne gre tako natanko pri nas. Prej je bil minister za cerkev in šolo, zdaj je pa za sodnije.“

„To se pravi, kar presedel se je iz enega stola na drugega. Kdor je slab žnidar, zakaj bi ne bil tudi lahko slab šoštari!“

„To je res, Pavliha, škoda, da se prej nisi oglašil. Pa nič ne dé, saj ministerski stoli še niso vsi zasedeni, na nekterih so le taki, ki drugim prostor hranijo ali „plac

šparajo“, kakor v Ljubljani govoré. Bi ne hotel ti sestiti na kak ministerski stol?“

„Hvala lepa za ponudbo, pa nimam časa. Tukaj na Dunaji imate tako navado, da kdor séde na ministerski stol, potem tudi sedi na njem, kakor da bi bil prismojen; tako n. pr. Auersperg. Pri tem pa cesarstvo in narodi škodo trpé.“

„No, le počakaj, zdaj nikar ne zabavljaj, dokler sem še minister. Boš že potem, ko več ne bom, če bom to zaslužil.“

V takem pogovoru prideva do ministerske palače, pred katero ravno skladajo piščeta.

„Za koga bo to?“ — prašam Taaffeja.

„To so piške, ktere bomo pekli za razne narode,“ odgovori Taaffe.

„A tako, bo vendar! Ktera bo pa za nas Slovence? Jaz bi jo rad videl.“

„Veš, Pavliha“ — odgovori Taaffe v zadregi — „tiste še ni tukaj, le nekoliko potrpljenja še.“

„Ne mara še ni zležena?“

„Vsaka reč potrebuje svoj čas — —.“

„Morda še celó jajce ni znešeno?“

„Tako naglo ne gre vse — —.“

„Ali je že kje kokoš, ki ga bo znesla?“

„Ne sili tako, jaz ne vem prav — —.“

„Povej mi naravnost: Je li znešeno že tisto jajce, iz kterega se bo zlegla kokoš, ki bo znesla jajce, iz kterega bo prišla tista kokoš, iz ktere jajca bo potem prišla piška, ktera se bo nam spekla?“

„Ti, Pavliha, si pameten mož in izveden hišni gospodar, zato boš vedel, da se ne zleže iz vsakega jajca piške.“

„A tako, zdaj pa že vem. Dozdaj se je skazilo vselej le tisto jajce, iz kterega bi se bila imela izleči piška, ki bi jo imeli speči Slovincem.“

„Ne zameri, Pavliha“ — „pravi na to grof Taaffe in pogleda na uro — zadnji čas je, da grem na svoja opravila. Jih je toliko, da ti ne veš.“

„O, se ve da, se ve, saj imaš še kranjski deželni zbor razpustiti, je-li?“

„Ti mi pa danes nalašč nagajaš — — z Bogom! Le pridi še, kedar bom imel več časa, bova že še katero rekla.“

„No, če bom ravno memo šel, nalašč me ne bo“ — odgovorim jaz in vkrenem — kam, bom že drugič povedal. Z Dunajem pa ta pot nisem bil kar nič zadovoljen, sem si vse boljše mislil.

Vladni mož in slovenski časnikar.

Vladni mož. De mortuis nil nisi bene — o mrtvih se ne sme slabo govoriti. Vi pa zabavljate zdaj ministerstvu, ko je že padlo, toraj mrtvo. To ni krščansko.

Slovenski časnikar. Tako?! Dokler je prejšnje ministerstvo živelo, nisem smel zabavljati, ker so me konfiscirali, zdaj ko je mrtvo, bi pa tudi ne smel. Povejte mi toraj: kdaj naj prav za prav zabavljam ministerstvu?

Pogovor.

A. Meni se prav čudno zdi, da je Stremajer postal zdaj minister pravosodja. Ali je bil prej dober minister za cerkvene in šolske zadeve?

B. Ali ne more biti za pravosodje ravno tak? Kdor je za eno reč slab, je lahko slab za vsako reč.

Rešpehtarjova kuharica.

Že dolg cajta so me tako prosil ke dol v tist Zajzenberk k enmo ta gvavtnih iblajtarjev, k' je tud purgermojster tam. Desgljeh imam že na tolk krajev za it, de ne vem, če bom mogla vse obrat, sem s' vendar mislila: „Ej, pa pejd no enkrat ke dol, boš saj vidla, če je za avsholtat al ne. Če t' ne bo taval, pa greš, pa je, sej ni na konc sveta.“

Tok sem se pa peljala po ajzenpon do Ltije in se tam mislila v sest do Trebenga na pošto, pa ni blo nič placa, koker ga nikel ni in se še sem ter

ke vrajma, de more eden, k' se če peljat le do Trebenga, plačat do novga mesta. K' sta bli pa še dve drug žensk, ena trajla pa ena cvilih, smo vse skeep eno legnat gor vzele, k' nas je postavla v Treben. Po pot smo se velik pogovarjale in furman nam je pravil prov lepe štikelce od tisteh ženskih šomaštrov al lerarc, kterih pa jest tukej nočem repetirat, de ne bo spet kdo rekel, de vse splavšam, kar slišim, in de glih lerarc ne morem lajdat. Samo tolk povem, de tud enga lerarja in tistega Pesternika am gre. Pod Gabram na tist ta vélk oštarij je otel furman ustavit, pa me nismo otle že zato ne, k' sem bla jest enkrat tukej imela en ferdrus. Iz Trebenga sem se pa potlej peljala jest z zajzenberškim postiljonam, k' je že vedel, de pridem, in je imel plac zá-me že peršparan.

Glih koker nalaš za kosil sem se perpeljala v tist metergi v Zajzenberk, postiljon je kar ustavit pred eno hišo, na kter je tajč zašriban, de je tukej purgermojstria.

K' se voz ustav in je postiljon tud moj kufer obladal, pride iz hiše ven en človek precěj grob za videt in me praša:

„Al s' ti tista Špela Šnitleh, k' sem jo z Iblane vštetal?“

„Kaj pa bom družga“ — rečem jest — „drgač b' ne bla pršla.“

„Ej no, tok pa pejd not, de te bomo usi vidli.“

Jest grem res v hišo in v cimer in k' smo se vsi eden drugmu forštelal, sem pa stopila v svoj ômt. Preden pa sem se še vsa vrihtala, pridejo gospod in pravjo:

„Veš, per nas smo tajčarji. Sej znaš dober tajč kuhat, kaj ne?“

„O, se ve de“ — rečem jest — „sej sem že bla v per ta največih tajčarjih.“

„No, to je prov! Veš, jest ne morem lajdat nič slobenarskega, nejmenj pa farje.“

Mene je per teh besedah že kar nekej dregnilo v jetra in zdel se mi je koker de ta dinst spet ne bo dolg, de bom mogla kmal beksljat. Pa vender rekla nisem nič, de b' koj ta prvo uro ne prišlo kej naskriž.

En cajt smo se dober zastopil domá, dela je blo velik in jest nisem utegnila mislit na kej družga. Pekantarc ni blo, z deklam se pa kuharica moje sorte tud ne more obgebat, smo že belj gosposke. Samo ena od enga iblajtarja je bla še belj cvilh, de sva se mogli kej zmenit, in k' sva šle enkrat s cerkve skeep, je prašala:

„Al ti je že tvoj gospodar povedal, koko je blo per tist volitvi v Trebnu, k' se je toko obnašal, de so ga kar ven vrgli?“

„Nič! Kaj pa je blo?“

„Veš, tvoj gospodar je štrašno hud nemškutar in je per volitvi svojo štimo dal tistmo Purcelpohu. Pa ne še samo to, ampak tvoj gospodar Kužman se je po volitvi v Trebni toko srovo avfiral, de b' bil gotov tepen bil, če b' bli Slobenarji le pol toko gmej, koker je bil on. To je res špot za enega purgermojstra! Toko so ga pa samo z lepo ven vrgli.“

„Sej sem že večkrat zamerkala, de iz ta fajna testa moj gospodar glih ni. Pa toko grob in gmej se preke men še ni pokazal, de b' bla mogla kej reč. Sej tud jest nisem ena tistih, de b' jezik za zobmi držala, kder je treba postaviti se.“

„No, bo že še kej legnat, kder bo pjan, ga boš že probala.“

To je bil najin pogovor, po katerem sem zvedla bolj natank, kakšen je moj gospodar. De ga Iblajtarjova ni prečrnega namalala, sem skušla že drug dan. Perpeljala se je nemleh k nam gospoda in gospodar pride k men' v kuhinjo in zašafa:

„Dons bomo imel goste. Pa de mi napraviš kaj voreng. To so velik gospodje, ne kakšni farji al pa gmej folk, koker Slobenarji.“

Jest res curihtam kosil, koker se šika za gospodo, pa k' sem slišala, koko so vsi skep šimfal čez Slobenarje in duhovne, me je začel grevat in pršla m' je misel, de b' jim kej ferderbala. K' že družga nisem mogla strit, sem pa vse prov zló osolila, prato pa, k' še ni bla pečena, sem ota nardit nalaš zá-nje. Jest ne vem, če so zamerkal, de je vse preveč slano, jedli so pa koker požeruhi in na to strašno veliko pil. K' pride vrsta na prato, jo dam noter, pa kmal perdere gospodar k men' v kuhinjo in se zadere nad mnoj:

„Kakšna pa je prata? na pol srova.“

„Za njih kselšoft koker nalaš.“

„Zakaj, ti oné ti?“

„Za srove ldi je le srova prata,“ — rečem jest in obrnem hrber.“

„Za kakšne ldi?“ — bara gospodar ves razican.

„Za srove, koker so oni in vsa njih kselšoft“ — se odrežem jest.

Zdej pa se zakadi v me, al jest — ne favlasta — ga oplazim parkrat s šefljo in pomivavnico in šel je ves umazan s kuhnje, koker de b' ga pihnil. Se vé, de je bla potlej druga rajtenga. Jest nisem ota več bliz prit, k' sem rekla, de s pjanci, če so tud gosposki, nočem nič opravt imeti in da se manère tud ne bom učila od njih.

Drug dan je peršel gospodar sam k men in me otel kregat zavolj včerajšnje laferje, de sem pregroba.

„Veš, jest sem purgermojster, čem imet rešpeht.“

„Sej glih tem se čudim“ — rečem jest — „de so oni purgermojster. V vsakem kraj si zvoljo za purgermojstra ta nejbolišga moža, koko de so si Zajzenpurgarji izvolil ta nejbolišga, k' ima manère koker en drvar v hribih, kder je šnopsa pjan! Jest sem navajena služiti le gepildet in voreng ldi, ne pa toko gmejih, k' so pri vsem tem še meškur.“

Se ve, de sva bla po teh besedah brž vsak sebi. Kam sem šla od tod, bom že drugbart povedala.

Adijo za ta cajt!

Prav ima!

V neki krčmi blizo Ljubljane se je zgodilo to-le. Pridete dve družini in se vstavite na malo južino. Prva družina je bila slovenska in tudi slovenski govorila, pri drugi je pa bilo vse „niks kraneriš“ in hudo je zarežal gospod nad krčmarjem, ki ga je slovenski ogovoril. Krčmar ni rekel nič ko: „no, za silo že znam tudi jaz nemški,“

pri tem se je pa nekoliko namuzal. Jedli in pili ste obe družini enako, a ko pride do računa, ga naredi krčmar Slovincu za 50 kr. cenejega, ko nemškutarju.

„Kako pa to“ — zareži nemškutar — „da bi jaz moral plačati 50 kr. več ko oni?“

„Ne zamerite, gospod“ — odgovori krčmar — „vi ste hoteli, da sem moral z vami govoriti nemški.“

„No, kaj po tem? A ti je to dražje?“

„Se ve da! Slovenski sem se doma naučil, toraj me ni nič stalo. Nemški pa, kar znam, me je stalo lep denar, ki mi mora zdaj obresti nesti. Ker se strašno redko vrajma, da potrebujem ta jezik, moram takrat, kadar se to zgodi, računom za jed in pijačo pridati še toliko, da mi moja nemščina obresti nese. Ne morem drugače.“

„Dobro, krčmar!“ — je zadonelo od drugih gostov, nemškutar pa, boječ se kake sitnosti, ni mogel drugače, ko da je plačal 50 kr. več in šel.

Ko je odšel, odbere krčmar 50 kr. in jih spusti v posebno pušico.

„Za kaj pa je ta denar, ki ga tukaj hranite?“ vpraša eden izmed gostov.

„To je za slovenske časnike, ktere berem jaz in moja rodovina. Kar manjka za naročnino, pa jaz dodam,“ — odgovori krčmar in začne zopet streči, kakor da bi se ne bilo prav nič nenavadnega zgodilo.

Krišpin Krišpovič.

„Ubašč uprav“ — sij mijslim v svojega drobovija notranjestij — dobivščij odij tistjege dunajskega kluba „ustavoverske“ domiščljivostij po štulečem se vladikij dr. Herbstu mojega osebinega uznanstva povabilo k tajstemu sehodu v Linec na gorenje-avstrijskij zemljij — „ubašč uprav, ka se teh pasjih doij dolgočasnostij vsaj jeden dan raznovrstne zabave umes utektnitij tem ugodna čem neiskana prilika dobij.“

Ipakij se te napredovajoče železnice naglostij posluživščij sem po kolikor dolgo-toliko kratkočasnij vožinjij v tega Linca ustavovernem uzidovjij, kjer mij tega uže osivelega Herbsta vedno ušče po ministerskem sedežu uzdihovajoča osebinost kolikor moč uljudnih ter naglih korakov naprotij pritij vidno hitij in zagledavščij ze nehlinjenoj radostjoj pomoleč mij po ministerstvu hrepenečo roko odipré usta sledečim besedam — mojemu uščesu namenjenim:

„Ipakij dobro doščel, Krišpin Krišpovič, brezij tvoje politijčne oficijelne osebinostij nazočnostij bij itak naš uzbor nikake politijčne veljavnostij imetij ne utegnij.“

„Dakle takisto v kolikem številu se tij je tvojih tovariščeve uže zeló upadlo peščico skupaj zbobnatij posrečilo?“

Ka on svojega politijčnega obraza častijhlepne čelustij raztegne do besedij sledečega odigovora:

„Jedva nas je 74, a vsamih ministrov.“

„Nego bolje: vsamih takovih, izuzmedij katerih bij rad vsak postal minister,“ — popravim jaz tega staveka neistinitost.

„Končij človek ima svojega jezika zgovornost iz svoje mislij prikrivatij i takijsto druge za nos voditij namenjenega namena“ — pritakne Herbst stisnivščij mij roko kaktij vse njegove skrivnostij vedočemu prijateljiju.

Na kar se začne izuzborovanje 74-, marveč vštévščij

mojo osebnost, 75terih pod mojim vseskozijski nepristranskim predisedstvom.

Ustane taj Herbst in prosivčij besede se obrne do izuzbranih s tem-le ogovorom popolne medijsobojne odikritosrčnosti:

„Vsakemu izuzmedij nas je znano, ka vsak izuzmedij nas hoče postatij minister. Dokler so pa drugij, ne moremo bitij mij. Dakle predilagam resolucijo: Avstrija ne bode srečna, dokler ne bo vsak izuzmedij nas minister.“

Gromovito ploskanje, medij katerim priteče vsak k mizij podpisatij taj enoglasnij sklep izuzbora bivšičih i bodočih odrešičnikov te uboge Avstrije.

Na kar sklenem jaz izuzborovanje in sem odhajojoč sledečega na polij glasnega mišljenja:

„Nego teh 74 hotečih bitij ministrov konfisciratij temu slavnemu državnemu pravosedniku ljubljanskemu še na misel ne pride, pač pakij je ukomaj čakajoč ugodne prilike, ka bij konfisciral tega ubozega „Brenceljna“ vzlastij, če bij količkaj slutitij dal, da hoče postatij minister, — kar pa nikomur, nikakor i nikedar kolij branitij ne more, ka sij ga vsak naročij, kedar, kamor i za kolikor časa kolij se mu to čim po dobrij volijij, tim po denarnij premožnostij primerno zdetij utegne.“

Višenski baron Tofler pri shodu ustauhov v Lincu.

Herbst. Me veseli, da imamo tudi na Kranjskem še možake, kateri hočejo rešiti Avstrijo. Imate vi, poslanec včelikih posestnikov kranjskih, morda tudi kak poseben nasvčt?

Tofler. Dežman je rekel — —

Herbst. Ne, ne, jaz mislim vas! Kaj bote toraj rekli?

Tofler. Kaltenegger mi je naročil — —

Herbst. Govorite prosim! Vi tudi niste zadovoljni s sedanjim ministerstvom, je-li?

Tofler. Jaz bi že bil, ali Dežman — —

Herbst. Vi bi toraj tudi radi postali minister, kakor mi vsi drugi, ne?

Tofler. Jaz ravno ne, pa Kaltenegger — —

Herbst. Vi ste tudi tega mnenja, da sene spravimo s Slovani?

Tofler. Jaz ravno ne, toda Dežman pravi, da —

Herbst. Taaffe mora propasti, vi ste tudi tega mnenja?

Tofler. Zavoljo mene ne, pa Kaltenegger misli —

Herbst. Slišali ste naš sklep, ali vam je po volji?

Imate morda še kaj dostaviti?

Tofler. Jaz nič, če bi bil Dežman tu — —

Herbst. Toraj ga bote podpisali?

Tofler. Bom, ker sta Dežman in Kaltenegger rekla, da naj ga le podpišem.

(Ko se Tofler potem domú pelje, poje vso pot „Dežman in Kaltenegger“ po znani melodiji iz „Lumpaci-Vagabunda“: Eduard in Kunigunda — Kunigunda in Eduard“ tako, da ga vsi gledajo in ugibajo, od kodi li ali kam li se pelje.)

Zakaj je človeška brada dobra.

V neki vasi pride k učitelju, ki ima dolgo brado, kmetiška žena s škarjami in ga prosi, da bi mu je smela pol odstriči.

„Zakaj vam bo?“ — praša učitelj zavzet.

„Veste, to je tako. Moj fant se je bil zadnjič enkrat vstrašil kozla, da je ves trepetal. Pa sem šla in odrezala kozlu kos brade in ga ž njo pokadila, pa mu je pomagalo. Zdaj se je pa vstrašil vas, da se ves trese, zato sem prišla po kos vaše brade, da ga ž njo pokadim.“

Zagovor.

V neki družbi se je zelo vdrihalo po sedanjih poštah, kako da so nezanesljive in da se veliko poslanih reči pogubi. Vsak je vedel kaj povedati iz svoje skušnje ali pa, kar je od drugih slišal.

Slednjič pa se oglasi nekdo izmed družbe in pravi: „Jaz Vam bom pa povedal en primerlje, ki kaže, kako natančne so zdaj pošte.“

Vse odpre ušesa in mož prične:

„Morda kdo ve za kraj S., tam ima pošto neka ženska, o kateri pravijo, da pisma odpira in jih celó pridržuje, o časnikih še celó govoriti ni. Jaz imam v tistem kraji prijatelja, starega prijatelja, o katerem dobro vem, kako težko pričakuje mojih pisem. —“

„Pa jih ne dobi, kaj ne?“ — se oglasi nekdo izmed družbe.

„Ne enega ni dobil v celem letu.“

„O, to je pa že grozno —“ se jih oglasi več, — „kje li je vzrok, da jih ni dobil? Niste nič prašali ali prižžili se?“

„Tega ne, saj sam dobro vem, zakaj moj prijatelj ni dobil nobenega pisma od mene.“

„Je poštarca vse pridržala, je li?“

„Ne, ne, jaz nisem nobenega pisal.“

V gostilnici.

A. To je pa res čudno. Vas nikjer drugje ne vidim, kakor v gostilnici pri vrčku piva. Kako je to?

B. Kaj? Da sedim zmiraj pri vrčku?

A. No, kaj pa!

B. Ej, zato, ker so maslici zdaj pač premajhni.

Zakaj je državno in deželno gospodarstvo tako drago?

(Povest iz Šušmarije na Kitajskem, pa se tudi drugje večkrat pripeti.)

V Šušmariji na Kitajskem, tam doli daleč notri v Aziji, so imeli veliko, več milj obsegajočo mlako, ki je pa bila sama tako pametna da se je začela sušiti, da je tako dobila namestu žab za prebivalce dvojenogatih ljudi. Tem se je pa mlaka prepočasi sušila, zato so nabrali denarja med seboj, da bi jo v redu sušili in napravili jarke, po katerih bi se presilna voda otekla.

To so bili pametni ljudje, a vlada še pametneja. Storila je celó, da se je naredila postava, po kateri se ima to sušenje vršiti. Ta postava se je delala pol stoletja, kar v Šušmariji ni veliko, zato je bila pa tudi dobra, kar bo brž vsak sprevidel.

Po tej postavi se je izročilo osuševanje in obdelovanje tiste mlake posebnemu odboru, ki so ga posestniki izvolili izmed sebe. Ti so bili strašno veseli tega ter pričeli shajati in posvetovati se, kje bodo delo začeli, da bo najbolje. „Denar imamo“ — so si mislili — „toraj bo že šlo.“

Toda v Šušmariji ni tako, kakor bi človek mislil. Zakaj so pa tisti Veliki No-So-Vi*), ki, kedar nimajo drugega opraviti ali vsaj, da se pokažejo, poduhajo vsako reč, ktera jim na pot pride? Na Kitajskem, posebno v Šušmariji, je takih No-So-V veliko preveč, toraj so sklenili, da si bodo dolgi čas preganjali z nadziranjem tega odbora, kar bo najljajše šlo, če obdrže oni nabrani denar sami v oskrbovanji in se dajo prositi za vsak vinar, ki bi ga odbor za svoja dela potreboval. To je bilo vseč posebno Ne-Bo-Di Ga Tre-Ba-Sit-Ne-Zu, deželnemu glavarju Šuš-

*) Pri nas bi bila to razna ministerstva, deželna predsedništva in glavarstva, okrajna glavarstva itd.

marije, kateri zavoljo svojih obilnih služeb ni imel še dosti opraviti. Vsakako je bila ta naredba lepa, previdna, pametna in tudi po ceni, kakor se bo koj videlo.

Primeri se, da se nek jark za odtok vode zajezi. Treba je nagle poprave in načelnik odbora, to zvedivši, najame delavce, kateri jark naglo iztrebijo. Delavec je navadno reven mož, toraj ne more dolgo čakati na plačo, ampak jo mora koj dobiti; ker pa načelnik nima ključa do kase, gre in plača delavce iz svojega žepa ter položi račun Kon-Fu-Ci-Ju-Su, namestniku namestnika vladarja Šušmarije. Dolgo traja, predno je vsak vinar stroškov pregledan in po večem potrjen. Ali Ne-Bo-Di-Ga-Tre-Ba-Sit-Než mora vtakniti tudi svoj mandarinski nos vmes in dovoljenju za izplačanje že davno potrošenega denarja pripne precēj nepotrebno opazko, po kateri hoče dokazati, da brez njegovega dovoljenja se v prihodnje ne sme izplačati nikomur nič. To ga je tem bolj brigalo, ker denar ni šel z njegovega žepa.

Predsednik odbora si to zapomni in sklene ravnati se po želji Sit-Ne-Ža, deželnega glavarja, ki ima toliko dobro plačanih služeb, da ima vedno premalo koristnega dela.

Zopet se zamaši jark (graben), voda se vstavi in stopi ven. Lahko bi bilo ta jark potrebiti z majhnimi stroški, ali predsednik odbora ni bil tako neumen, da bi bil plačeval zopet iz svojega žepa delavce, pri tem pa še prišel v nevarnost, da bi mu po „natančnosti“ Ne-Bo-Di-Ga-Tre-Ba-Sit-Ne-Ža račun nazadnje ne bil potrjen in tako on ne dobil posojenega denarja nazaj. Zato gre in prosi, naj se mu dovoli toliko denarja iz tistega zaklada, da se bo moglo izvršiti delo. Mudilo se je, ali birokratična pot na Kitajskem sploh in v Šušmariji posebno je taka, da pelje v cerkev še le dvakrat okoli cerkve, zato je po mnogih vprašanjih, pregledovanjih, posvetovanjih in ko je skoro vsak mandarin podččekal svoje ime, prišlo dovoljenje za polovico zneska, kterege je bilo treba.

Povodenj je bila naredila sila veliko škode, pozvedovanje, pisanje, pota, pregledovanje reči pa veliko stroškov vrh tega je bil jark tako skup zlezal, da so morali novega kopati.

Nauk?

Od tod pride, da je državno in deželno gospodarstvo v Šušmariji na Kitajskem tako drago, ker mora namreč vsak mandarin kaj opraviti imeti.

Močno zdravilo.

V nekem kraju je živel mož, ki je imel strašno leno ženo; delati se jej ni nikdar nič ljubilo in da bi lažje lenuovala, se je bolno delala. Mož jo je imel prerad, zato je navadno res verjel, da je bolno, in jo pustil ležati ali posedati, sam pa je hodil na delo. Ljudje so se mu posmehovali, vsak je rekel, da bi tako ženo že ozdravil, če bi bila njegova, a vse podučevanje je bilo pri možu zastoj.

Nekega jutra se mu žena zopet poleni rekoč, da jej strašno po glavi trga. Mož začne to vedno bolehanje skrbeti, zato gre k zdravniku prašat ga svéta. Zdravnik, ki je že vedel, kako je, mu zapiše zdravilo na list ter mu reče:

„S tem idite v lekarno (apoteko) in kar tam dobite, dajte svoji ženi. Precēj hudo bo, pa bo gotovo pomagalo.“

„O, naj bo hudo, da le pomaga“ — reče mož in nese list v lekarno. Ko lekarnar prebere list, se nasmeje in reče:

„To bo prehudo, si vam ne upam dati.“

„Zdravnik bo že vedel le dajte brez skrbi, naj bo še tako hudo,“ — odgovori mož.

„No, če je vam prav, meni tudi“ — reče lekarnar in da možu — — dve prav krepki žaušnici, eno preko leve, drugo preko desne.

Mož sprvega, ko je zopet pri sebi, debelo gleda in ne vé, kaj bi storil, potem pa praša:

Ali je bilo to na listu zapisano?“

„To, nič drugega, in jaz sem vam dal to za vašo ženo,“ — odgovori lekarnar.

„Dobro je,“ — reče mož, se pokrije in gre. Domá najde ženo še v postelji in jo praša:

„Ali ti še ni nič boljše?“

„Nič“ — odgovori žena in se oberne na drugo stran.

„Jaz sem bil pri zdravniku in po njem v lekarni dobil zdravilo zá-te“ — nadaljuje mož.

Na to se žena brž obrne in v postelji na pol kviško skloni ter praša radovedna:

„Kakšno zdravilo je, pokaži!“

„Je precēj močno“ — odgovori mož — „ne vem, četi bo všč.“

„O, le pokaži ga“ — sili žena — „bom videla, kakšno je.“

Zdaj mož stegne roko in jej dá eno prejetih zaušnic. Žena skoči urno s postelje in se postavi na noge ter se hoče zakaditi vá-nj. Ali on nameri, da bi jej dal še drugo, zato se ona brž umakne in prosi: „Ne, ne, je že dosti.“

„Si toraj zdrava?“ — praša mož.

„Zdrava, zdrava, nič mi ni“ — pritrjuje žena.

Mož je ves zavzet nad zdravnikovo vednostjo, ki je koj pravo zdravilo našel, a spomni se, da lekarnarja še za račun ni prašal. Zato teče urno k temu in praša:

„Koliko sem dolžan za zdravilo?“

„Nič, nič“ — odgovori lekarnar — „ali je pomagalo?“

„Pa še kako!“ reče mož — „samo polovico ga je bilo treba, drugo polovico sem vam pa nazaj prinesel.“

In pri teh besedah dá prav krepko zaušnico lekarnarju, potem pa naglo gré.

Lekarnar je sprva zelo zavzet nad prejeto zaušnico, potem pa si premisli vso reč in ko kmalu na to pride zdravnik prašat, je li z možem storil po receptu, mu odgovori:

„Vse je dobro bilo, gospod zdravnik, le nekaj ni prav.“

„Kaj ni prav?“ — vpraša zdravnik smeja oč se.

„Zdravniki bi morali zdravila, ki jih drugim zapisujejo, prej sami pokušati. Oni mož mi je prinesel polovico vašega zdravila nazaj, pokusite ga, tako-le je.“

In mahoma mu založi krepko zaušnico, da se zdravnik kar opoteče. Kaj je mogel storiti zdravnik? Nič, prav nič, molčal je kakor mož, žena in lekarnar. Zgravilo pa je bilo za vse štiri dobro, posebno žena je bila odslej čuda zdrava.

Drobnice.

* Ko je baron Tofler jahal višenskega polža od shoda ustauhov v Lincu, se mu je pripetila nesreča, ki bi bila lahko imela slab nasledek. Blizo doma že se mu namreč splaši polž in dere ves besen proti nekemu propadu; le še dva koraka in oba bi bila ležala razbita v breznu. Baron Tofler pa tudi v tem silnem trenutku ne zgubi zavdnosti, krepko ga potegne za rogé nazaj in zaupije nad njim, kar more: „Tam doli leže naši kandidati, ki so o zadnjih volitvah padli, s prokletimi grabljami vred.“ To je pomagalo, polž se strese strahu in je brž vmirjen tako, da je mogel baron Tofler srečno prihajati ga domú, kjer ga je zopet priklenil.

* Oni teden se je peljal Keceljnov Johan iz Kamnika po svoji navadi tje, kamor še cesar peš hodi, kar vdari blizo njega strela v zid, ki je brž začel goreti. Ljudje zapazijo veliko nevarnost, v kateri je Johanova glava, prihite in ga rešijo. Ta dogodba je Johana tako ostrašila, da gre in se hoče zavarovati zoper strela in ogenj. Ali nobeno društvo ga ni hotelo sprejeti, povsod je dobil odgovor, da poslopij, v katerih je zmiraj slama pod streho, ne marajo zavarovati.

* Nek grajščak, ki je med drugim tudi postrvi prav rad jedel, bere v nekem časniku naznanilo, da je nekdo iznašel tako štopo, ki se kar po vodi potrese, pa je drugi dan vse polno postrvi v nji tako krotkih, da jih lahko vsak z roko polovi. To se lahko napravi v vsaki vodi, tekoči ali stoječi. Temu naznanilu je bila pripeta opomba, da se taka štopa dobi za 3 gold., kateri se pa vrnejo, če bi štopa ne bila za nič. Grajščak, kateremu se že sline cede po dobrih postrvih, pošlje res 3 gold. in čaka štope po pošti. Ali čez nekaj dni dobi namestu nje svoj denar nazaj s sledečim pismom: „Blagorodni! Pošljem Vam tu Vaš denar nazaj. Vsa reč je le stava s prijatlom. Jaz sem namreč stavil ž njim, da ni nobene tako neumne in abotne reči, da bi ne bilo ljudi, ki jo verjamejo. Zato sem dal naznanilo po časnikih, kateremu se morajo še biki smijati. Ali vendar sem jaz dobil stavo, našli so se osli, ki so to verjeli in pisali po štopo, in Vi, Blagorodni, ste že štirideseti.“

O kočevski gimnaziji.

A. Za prvi razred kočevske gimnazije se je oglasilo le 6 učencev.

B. Ali so Kočevarji?

A. Gotovo, vsaj jaz mislim to.

B. Potem jih je pa veliko, namreč 594 judov in 6 Kočevarjev.

A. Beži, beži! Si mar prismojen?

B. Kaj še! Ali ne veš pregovora, da se z enega Kočevarja naredi 99 judov, pa ostane še zmiraj en Kočevar čez?

A. I, no?!

B. Toraj se dá iz 6 kočevarskih učencev narediti 594 judov, pa ostane še 6 Kočevarjev, skup toraj 600 učencev. Za tako lepo število v enem razredu se pa gimnazija že splača.

O ljubljanskem magistratu.

A. To je čudno, da je ljubljanski magistrat tako strogo zapovedal, da se smrdljiva roba z mesta sme izvažati le ponoči in še takrat se mora prej razkužiti.

B. Zakaj je to čudno? Smrdljive rečiso zravju škodljive.

A. Zakaj pa sme vsak nemškutar o vsaki uri ven in ni zapovedano, da bi se moral prej s tistim fitrijolom politi in razkužiti?

Naravoslovsko.

A. Kak razloček je med nemčurjem in rakom?

B. Jaz ne vem, kaj bi rekel. Oba najbolj slovita na Kranjskem.

A. Ej ne! Raka v tistih mesecih ne obrajtamo, katerih imena imajo v sebi R.

B. Nemškutarja pa tudi druge mesece ne — je li?

A. Tako je!

B. Dobra je ta, hahaha!

Za res ali za šalo.

Boštjan in Matija se spreta tako hudó, da Boštjan Matiji založi velikansko zaušnico. Na to praša Matija ves razkačen: „Ali je bila ta zaušnica za res ali za šalo?“

„O, le za šalo“ — odgovori Boštjan, boječ se, da bi še hujše no dobil.

„No, zahvali se svojemu patronu, da je bila le za šalo“ — reče na to Matija — „ker če bi bila za res, bi ti že videl, kaj je to.“

Z narodno-političnega računstva.

Učitelj. Ti, Tone, imaš 12 orehov, in jih imaš razdeliti enako med dva. Koliko boš dal vsakemu?

Tone. Vsakemu šest.

Učitelj. Ti ne boš daleč prišel. Kako jih boš razdelil ti Janez?

Janez. Jaz bom dal drugemu 4, a sam jih bom obdržal 8.

Učitelj. To je že bolje, a ne še prav dobro. Kako jih boš razdelil ti, Miha?

Miha. Jaz bom obdržal vse zá-se, a drugemu nič ne bom dal.

Učitelj. To bi že bilo, če bi ne moral deliti, pa deliti moraš. Povej ti, Jaka!

Jaka. Jaz bom orehe preklal, jedra zá-se obdržal, drugemu pa dal lupine.

Učitelj. Tako je! Ti boš postal še velik minister in imeniten mož.

Vodilo domačinom, ljubljanskim in unanjim, ki imajo z Ljubljano opraviti.

V zadnjem listu že je „Brencelj“ obljubil unanjim prošnjam vstreči z naznanjenjem tistih ljubljanskih trgovcev, obrtnikov, odvetnikov in sploh ljudi, ki živeči ob našem narodu vendar kažejo očitno svojo mržnjo do vsega, kar količkaj po slovenščini diši, ter se vselej družijo le z našimi nasprotniki. Ker je pa število teh preobširno, je „Brencelj“ iznašel drugo pot, namreč: počiti te ljudi rajši s tem, da naznani svetu imena narodnjakov, ki se pečajo s takimi rečmi kakor oni, in pri kterih se vse tako cenó in dobro, če ne še ceneje in bolje dobi in opravi.

Za danes bodi toraj naznanjenih nekoliko takih domačinov, s kterimi imajo naši tudi unanji narodnjaki opraviti.

Narodni odvetniki ali advokati.

Dr. Valentin Zarnik ob Križankih

Dr. Franc Papež, blizo tam v Reharjevi hiši.

Dr. Franc Munda blizo nunske cerkve.

Dr. Alfons Mošé na dunajski cesti v hiši telegrafa.

Dr. Karl Ahačič na starem trgu.

Notár (bilježnik): dr. Jernej Županec v Križankih.

Narodni knjigarji ali bukvarji.

Katoliška knjigarna na stolnem trgu.

J. Giontini na mestnem trgu.

H. Ničman na starem trgu.

Narodni trgovci z oblačilnim blagom.

F. X. Sovan in J. Pleiweis, vélika trgovina na mestnem trgu.

Jože Lozar ravno tam.

Janez Vičič blizo škofije.

Anton Jentl v špitalskih ulicah.

J. Regoršek ravno tam.

R. Miklavec ravno tam.

Janez Jamšek na voglu mestnega trga in Tranče.

Janez Več za vodo.

Narodni trgovci s špecerijsko robo.

Franc Fortuna na mestnem trgu (veliko trgovstvo).

F. J. Hafner na mestnem trgu.

Janez Fabijan pred šolami (veliko trgovstvo).

V. Bučar pred Frančiškani.

V. Novak v Gradišči.

Slivar na šentpeterskem predmestji.

J. Stefě pred Šenklavžem.
J. Lenče na Preširnovem trgu.

Narodni trgovci z drugim blagom.

Vaso Petričič na mestnem trgu (drobno blago).
Bratje Krišparjevi (ne Ant. Krišper) na mestnem trgu.
Franc Trček (železnina) ravno tam.
Jakob Kobilica (marelar) v špitalskih ulicah.
Jos. Strzelba na šentpeterskem predmestji (svečar, trgovec s kožami in drugim blagom).
Oroslav Dolenc, svečar v gledaliških ulicah.
Šupevec, svečarija v slonovih ulicah.
Avg. Gecelj, podobar v poslopji čitalnice.
V. Zadnikar, pasar na šentpeterskem predmestji.
Franc. Kolman, steklar, mestni trg.
J. Geba, urar v slonovih ulicah.
J. N. Horak, rokovičar v judovskih ulicah.
A. Benedikt na starem trgu.
Srečko Noll, klepar pred šolami.
Fr. Goršič, izdelovalec orgelj v Krakovem.
Miha Pakič, trgovec s suho robo za vodo.

Narodni brivci.

J. Bukovnik na šentpeterskem predmestji.
M. Nežič na mestnem trgu.
Boltavžar na starem trgu.
(Laških brivcev ni nobeden naroden.)
Obrtniki, rokodelci, krčmarji itd. pridejo drugi pot na vrsto. Že iz tu razglašenege imenika je razvidno, da narodnjaki vsega, česar potrebujejo, lahko dobé pri svojih ljudeh. Kdor tu ni zapisan, je gotovo nemškutar ali pa nič.

Na cesti.

Jože. Kaj pa tebe v mesto prinese, Tone?
Tone. Za cerkev moram kupiti voščenen sveč, pa ne vem prav, kam bi se obrnil, da bi dobil dobre.
Jože. Le z mano pojdi k Oroslavu Dolencu v glediščnih ulicah, tam se ti bo dobro in cenó postreglo.
Tone. Ali ima dobro blago?
Jože. Boš že videl in skusil. Dozdaj je bil še vsak zadovoljen ž njim.
Tone. Pa še nekaj. Ali je tudi narodnjak, Slovenec?
Jože. Pa še kakšen! Z dušo in telesom, da ni treba boljšega iskati. Nemčurja bi ne volil, če bi imel prav obešen biti.
Tone. No, potem pa le idiya k Oroslavu Dolencu.

Višnji gori

v zadnjem listu pozabljeni.

Dokler polža si imela,
Si nemčurske vedno pela;
Si ga Toflerju oddala
In Slovenka si postala.

Ta list se je zavoljo mnogoterih zadreg zakasnil, zato je 2 številki debel. Tudi podobe ni bilo moč izdelati, je pa toliko več berila. Št. 16 in 17 pridete z veliko podobo brž za tem listom. Prosimo toraj potrpljenja zaradi neljube zamude, ob enem pa tudi vse one naročnike, ki so še kaj na dolgu, naj bi se podvizali z doplačilom, da bo mogel „Brencelj“ bolj redno izhajati.

Slovenci!

Dandanes ne preteče ne ura ne dan, da bi se ne zgodilo ali na svitlo ne prišlo kaj novega. In tako je ravnokar na dan zlezla knjiga z naslovom

Ljubljanske slike, podoba ljubljanskega svetà pod drobnogledom.

Po tej knjigi je mogoče človeku spoznati Ljubljano in vse njene stanove, če prav ne pride sam v mesto, ampak kar mirno domá sedi. Tudi ga to veliko ne stane, ker knjiga, čeravno 265 strani debela, veljá, mehko vezana 60 kr., trdo vezana pa 70 kr., po pošti 5 kr. več.

„Brencelj“ je strašno dobra duša, zato je naredil tako, da to knjigo pri njem njegovi naročniki dobé za 10 kr. ceneje, toraj mehko vezano za 50, trdo vezano za 60 kr. (po pošti po 5 kr. več). To pa le tako dolgo, dokler je knjig še kaj, ker za vse Slovence jih je premalo tiskanih, vsak je ne bo dobil.

Toraj veljá: „Kdor prej pride, prej melje.“